

És füst borítja, szürke-barna,
Szívére mozdony korma száll...
Míg utazgatunk erre-arra,
Les minket szegény szalmaszál.

Hát szánjuk meg az árva giz-gazt,
Már ifjan ráncost, ősz hajút:
Látott expresszt, gyorsot – száz bisz-baszt,
De sosem látott gőzhajót!

Győrei Zsolt fordításai

Joachim Ringelnatz (1883–1934) német író, kabarista és festő. Hozzá matróz (kedvelt tetoválásokról, a csikóhalról választotta művésznevét az eredetileg Hans Gustav Böttichernek anyakönyvezett Joachim), mindenes egy panzióban, szakmunkástanuló egy kátránypapírüzemben, utazási iroda bennülő alkalmazottja, idegenvezető, kirakatrendező és magánkönyvtáros, a kielii matrózlázadás napjaiban pedig kis híján akasztott ember is lett belőle.

1909-ben a müncheni költők törzseshelyén, a Simplicissimusban tűnt fel Wedekind mellett, a weimari köztársaság idején a

Schall und Rauchban lépett színpadra. 1920-ban a SEEMAN KUTTEL DADDELDU és a TURNGEDICHTE, 1928-ban a MATROSEN, illetve az ALS MARINER IM KRIEG című köteteiben adta közre verseit, emlékiratainak a MEIN LEBEN VOR DEM KRIEG címet adta. 1933-ban a náci hatalomra kerülésük után betiltották. Amaga polgárpukkasztó, excentrikus módján állt rajtuk bosszút: 1934-ben meghalt tüdővészben. Festményei elvesztek, az általa rendezett kirakatok szintén a múltéi immár; tán nem is járunk rosszul, ha helyettük is a lírai életműből vett néhány szemlélyre csodálkozunk rá. (Gy. Zs.)

Szöllőssy Balázs

URUGUAYBAN NINCSEN SEMMI BAJ

Hogy legyen olyan hely, ahol
nem omlanak gátak, mert nincsenek folyók,
a síkság népe kiharcol egy köztársaságot.
Hosszú a part, üres, az emberek szeretnek
apró-cseprő gondjaikkal élni. Indiánok nincsenek:
tragédiák vannak. Ha néha, mert kinéznek
olykor-olykor, sőt, szükségszerű, hát sajnálattal,

fejcsóválva eltekintenek – elküldik, megérkezik
akkor is, mikor már rég nem kézbesítik,
minden reggel nyolckor megy a hírközpontba távirat:
Uruguayban nincsen semmi baj.

URUGUAYBAN HALLGATNAK A NÉMÁK

Uruguayban nem látnak a vakok.
Uruguayban nem járnak a bénák.
Uruguay már rég volt világbajnok.
Van valami állat, ami folyton kaparász
egy csomó ember padlásszegletén.
Uruguayban rengeteg titok.
Uruguayban nincsen semmi baj.

Vörös István

A GYEREKET KOMOLYAN KELL VENNI

Ettek. A sült krumpli szaga olyan kellemesen betöltötte a konyhát, hogy mind a hármuknak jókedve támadt. A felesége csak úgy tepsistül az asztalra dobta a krumplikat. Jólesett a nyitott sütőből kiáramló meleg.

Nincs egy kis sör?, kérdezte.

Nincs, válaszolta a felesége, és gyorsan elfordult, úgy tűnt, mintha a válla megrándult volna egy picit. A lányuk, aki bátortalanul épp a gőzölgő étel után nyúlt, megkérdezte, anyu, te sírsz?

A konyhaablakon csíkokban csordogált a pára, a nap előbújt a krumplihéjszínű felhők közül, és aranyos fénnel világította meg a páracseppeket.

Nem, dehogy. Megégettem a kezem. A csaphoz sietett, vizet eresztett rá.

Hoznál akkor legalább egy kis vizet?

Persze. Mindenki kér? Meg sem várva a választ, három poharat vett elő, és megtöltötte őket. A régi mézes csuprot a kislány elé tette. A kedvenced, mosolygott rá.

Köszönöm, anyu. Annyira örülök, hogy ma ilyen jó az ebédünk!

Mért, máskor talán nem kapsz?, mordult rá idegesen az apja, föl pattant, és kirohant a konyhából, becsapta maga mögött az ajtót.